

Jag vill minnas vännen Arvid Sandell

"Ett noll noll, två fyra. Detta är Arvid Sandell. Tala in ett meddelande så ringer jag upp".

Vi blev bekanta med varandra på stadsbiblioteket. Du var ofta där när Du gjorde dina promenader, stannade till när någon satt och studerade på släktforskaravdelningen.

Samtalen blev fler och fler. Det kunde röra sig om någon bild som varit med i tidningen. En bild från gamla tider. Jag började inse hur värdefullt det var att gamla fotografier blev dokumenterade.

Vi pratade om att det var dags att bilda en förening. Det blev av till slut. Sällskapet Strömstierna, person- och lokalhistorisk förening. Vi har funnits i tio år nu.

Ibland när en bild blev publicerad kunde jag bidra med något.

"Ett noll noll, två fyra. Detta är Arvid Sandell. Tala in ett meddelande så ringer jag upp".

Jag tror aldrig Du svarade direkt när man ringde. Men Du ringde alltid tillbaka. Och det kunde bli långa samtal.

Det blev många artiklar. Med den noggrannhet som en kemiläroboksförfattare skriver sina böcker, lika noggrann var Du att det skulle bli rätt årtal och namn.

"Kan du kolla var Helge Andersson var född? Jag tror det var i Askum".

Så kunde ett samtal börja. Om telefonen ringde lite sent på lördag kväll när vi satt i TV-soffan, tittade Leif på mig: "Ta det du, det är Arvid som ringer".

Men så slutade det ringa. Vi förstod nu att något inte var som det skulle. Det blev inga fler artiklar. Sjukdom hade tillstött och nu fick vi åka upp för Blekebacken, som vi gärna sa, för att hälsa på dig. Det blev viktigt för oss att komma och prata en stund. Du såg på oss med ett leende och den nära kontakten fanns kvar hela tiden. Om vi inte varit där på en vecka kändes det tomt. "Vi måste hälsa på Arvid".

På senare tid blev Du allt tröttare. Så kommer det ett samtal på fredag eftermiddag från din bror. Arvid finns inte med oss mer. Vi hann inte komma den dagen.

Arvid, du finns kvar. Alla dina klurigt skrivna artiklar finns. Urklippa och samlade i pärmar. Ett facit när vi grunnar på ett årtal. Noggranna som de är av en docent i kemi.

Så till sist måste jag avslöja något. År 2000 fick Du kommunens kulturpris. Nu efteråt kan jag säga att det var jag som skickade in förslaget. Det värmdes gott må Du tro att öppna tidningen och se att våra politiker fattat ett klokt beslut den gången.

"Ett noll noll, två fyra." Nu ringer du inte mer.

Kerstin Jungebro